

Mark Twain

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TWAIN, MARK

Aventurile lui Tom Sawyer / Mark Twain ; trad.:
Monica Secetă. - Ed. a 7-a. - București : Steaua Nordului,
2015

ISBN 978-606-511-340-4

I. Secetă, Monica (trad.)

821.111(73)-93-31=135.1

© Toate drepturile asupra acestei versiuni sunt rezervate
Editurii Steaua Nordului.

Pentru comenzi online: www.steauanordului.ro

Tel.: 0767 536 500

www.steauanordului.ro

Mark Twain

**Aventurile lui
Tom Sawyer**

www.steauanordului.ro

CAPITOLUL I.....	6
CAPITOLUL II.....	18
CAPITOLUL III.....	25
CAPITOLUL IV.....	35
CAPITOLUL V.....	48
CAPITOLUL VI.....	55
CAPITOLUL VII.....	69
CAPITOLUL VIII.....	77
CAPITOLUL IX.....	84
CAPITOLUL X.....	92
CAPITOLUL XI.....	100
CAPITOLUL XII.....	107
CAPITOLUL XIII.....	114
CAPITOLUL XIV.....	124
CAPITOLUL XV.....	133
CAPITOLUL XVI.....	140
CAPITOLUL XVII.....	152
CAPITOLUL XVIII.....	157
CAPITOLUL XIX.....	169
CAPITOLUL XX.....	172
CAPITOLUL XXI.....	178
CAPITOLUL XXII.....	187
CAPITOLUL XXIII.....	192
CAPITOLUL XXIV.....	201
CAPITOLUL XXV.....	204
CAPITOLUL XXVI.....	215
CAPITOLUL XXVII.....	227
CAPITOLUL XXVIII.....	231
CAPITOLUL XXIX.....	236
CAPITOLUL XXX.....	247
CAPITOLUL XXXI.....	260
CAPITOLUL XXXII.....	274
CAPITOLUL XXXIII.....	279
CAPITOLUL XXXIV.....	292
CAPITOLUL XXXV.....	296

CAPITOLUL I

TOM!

Niciun răspuns.

– TOM!

Niciun răspuns.

– Ce-o fi pățit băiatul ăsta, oare? Măi TOM!

Niciun răspuns.

Bătrâna își lăsă în jos ochelarii și privi pe deasupra lor prin cameră; apoi îi puse la loc și privi pe sub ei. Privea rareori sau niciodată PRIN ei pentru un lucru atât de neînsemnat cum era un băiat; era perechea ei de gală, mândria inimii ei și era făcută pentru „stil”, nu pentru folosință – ar fi putut la fel de bine vedea printr-o pereche de ochiuri de plită.

Păru încurcată o clipă, apoi spuse, fără severitate, dar totuși destul de tare ca să audă și mobila:

– Ei, jur că dacă pun mâna pe tine o să...

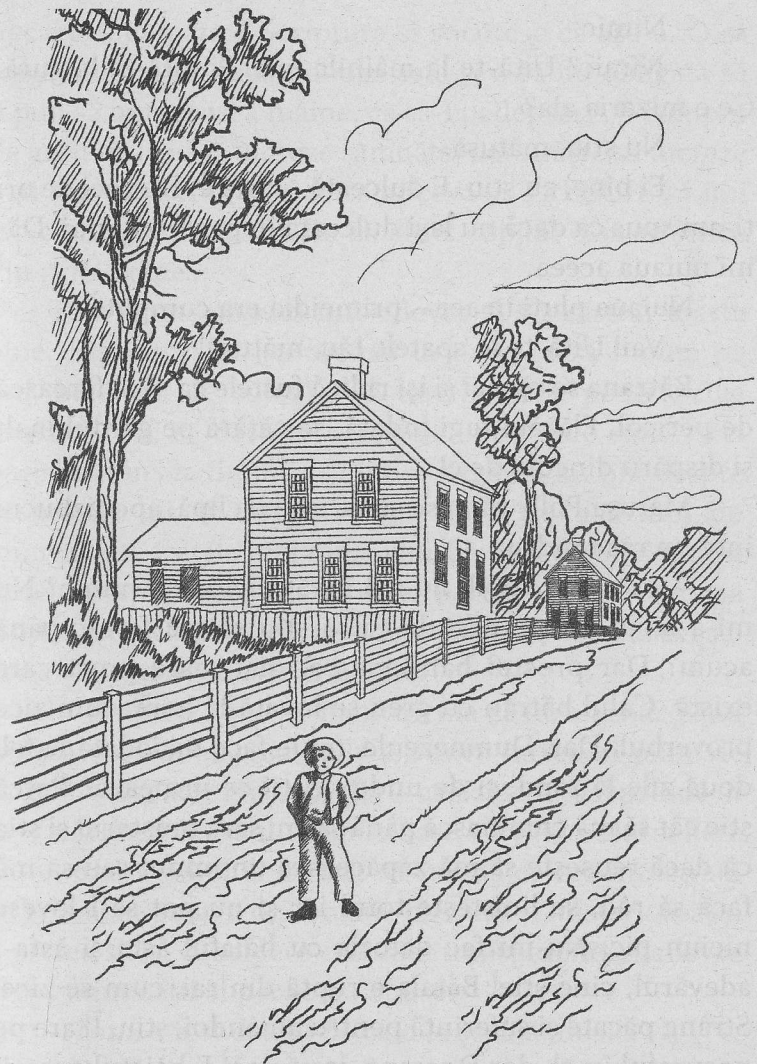
Nu termină de vorbit, căci deja se apleca și lovea cu mătura sub pat și deci avea nevoie de răsuflare ca să puncteze loviturile.

Nu recuperează decât pisica.

– Băiatul ăsta e de neîntrecut!

Merse la ușa deschisă, se opri în prag și privi afară printre lujerii de roșii și ciunăfaie care alcătuiau grădina. Nici urmă de Tom. Prin urmare ridică glasul în așa fel încât să se audă departe și strigă:

– Heeei Tom!

Se auzi un mic zgomot în spatele ei și se întoarse tocmai la timp ca să prindă un băiețel de veston și să îl împiedice să fugă.

– Poftim! Trebuia să mă gândesc la dulapul ăla! Ce ai făcut acolo?

– Nimic.
 Respectiv Nimic? Uită-te la mâinile tale. Și uită-te la gură.
 Ce e mizeria aia?

– Nu știi, mătușă.

– Ei bine, eu știu. E dulceață – asta e. De zeci de ori
 ți-am spus că dacă nu lași dulceața în pace, te jupoi. Dă-
 mi nuiăua aceea.

Nuiăua pluti în aer – primejdia era cumplită.

– Vai! Uită-te în spatele tău, mătușă!

Bătrâna se răsuci și își ridică fustele ca să le ferească
 de pericol. Flăcăul fugi îndată, se cățără pe gardul înalt
 și dispăru dincolo de el.

Mătușa Polly rămase surprinsă o clipă, apoi izbucni
 într-un râs tandru.

– Al naibii copil, nu mă învăț niciodată minte? Nu
 mi-a făcut pozne destule ca să știu să mă feresc până
 acum? Dar prostul bătrân e cel mai mare prost care
 există. Calul bătrân cu greu se învață la ham, cum zice
 proverbul. Dar, Dumnezeule, nu le face niciodată la fel,
 două zile la rând, și de unde să știi ce urmează? Parcă
 știe cât să mă chinuiască până să-mi sară muștarul și știe
 că dacă reușește să mă zăpăcească un minut sau să mă
 facă să râd, se liniștește totul iar și nu pot să-l lovesc
 niciun pic. Nu-mi fac datoria cu băiatul ăsta și ăsta-i
 adevărul, cine știe! Bătaia e ruptă din rai, cum se zice.
 Strâng păcate și suferință pentru amândoi, știu. Îl are pe
 necuratul în el, dar Doamne, iartă-mă! E băiatul surorii
 mele moarte, sărăcuțul și cumva, nu mă lasă inima să-l
 bat. De câte ori îl iert, mă muștră tare cugetul; și de câte
 ori îl lovesc inima mea bătrână aproape că se frânge.
 Vai, omul născut din femeie are zile puține și pline de

necazuri, cum zice Scriptura și socotesc că așa e. O să
 tragă chiulul în după-amiaza asta și o să fiu obligată să
 îl pun să muncească mâine, ca să-l pedepsesc. E cumplit
 de greu să-l fac să lucreze sâmbăta, dar urăște să lucreze
 mai mult decât urăște orice altceva și TREBUIE să îmi
 fac cumva datoria față de el, altfel copilul o să se strice
 din pricina mea.

Tom a tras chiulul într-adevăr și s-a distrat foarte
 bine. S-a întors acasă tocmai la timp ca să-l ajute pe
 Jim, băiețelul de culoare, să taie lemnele pentru ziua
 următoare și să despice surcelele înainte de cină – cel
 puțin a ajuns la timp ca să îi povestească lui Jim despre
 aventurile lui, în timp ce Jim făcea trei pătrimi din
 muncă. Sid, fratele mai mic al lui Tom (sau mai degrabă
 fratele vitreg) terminase deja partea lui de muncă
 (adunatul așchiilor), căci era un băiat liniștit și nu avea o
 fire aventuroasă, neastâmpărată.

În timp ce Tom își mânca cina și fura zahăr când
 se ivea ocazia, mătușa Polly îi puneă întrebări pline de
 șiretenie și foarte meșteșugite – căci dorea să îl prindă în
 capcana unor dezvăluiri înjositoare. Ca multe alte suflete
 naive, era orgoliul ei favorit să creadă că era înzestrată
 cu un talent pentru diplomație obscură și misterioasă, și
 îi plăcea să își considere cele mai transparente manevre
 drept minunății al perfidiei. Spuse:

– Tom, a fost destul de cald la școală, nu?

– Da, doamnă.

– Tare cald, nu?

– Da, doamnă.

– N-ai vrut să te duci la scăldat, Tom?

Îl trecu o mică spaimă pe Tom – o urmă de bănuială

stânjenitoare. Cercetă fața mătușii Polly, dar nu descoperi nimic. Așa că spuse:

– Nu, doamnă – păi, nu prea.

Bătrâna întinse mâna și pipăi cămașa lui Tom și spuse:

– Dar acum nu ți-e prea cald, totuși? Și o măgulea gândul că descoperise că avea cămașa uscată fără ca nimeni să știe că asta avusese de gând. Dar cu toate eforturile ei, Tom știa acum de unde bate vântul. Așa că anticipă ceea ce putea fi următoarea mișcare:

– Câțiva dintre noi ne-am turnat apă în cap – al meu e încă umed. Vezi?

Mătușa Polly era enervată de gândul că trecuse cu vederea această dovadă conjuncturală și îi scăpase o șmecherie. Apoi îi veni o altă idee:

– Tom, nu a trebuit să-ți desfaci gulerul cămășii unde ți l-am cusut, ca să-ți torni apă pe cap, nu? Descheie-ți haina!

Tulburarea pieri de pe fața lui Tom. Își desfăcu haina. Gulerul cămășii era bine cusut.

– Măi să fie! Ei bine, fie cum spui tu. Eram sigură că ai tras chiulul și ai fost la scăldat. Dar te iert, Tom. Socotesc că ești un fel de mătâj jigărită, cum se zice – mai bun decât arăți. De data *asta*.

Pe jumătate îi părea rău că perspicacitatea ei dăduse greș, iar pe jumătate se bucura că Tom a fost ascultător măcar o dată.

Dar Sidney spuse:

– Ei, eu credeam că i-ai cusut gulerul cu ață albă, dar asta e neagră.

– Păi, chiar l-am cusut cu alb! Tom!

Dar Tom nu așteptă urmarea. În timp ce se îndrepta către ușă spuse:

– Sidy, o să te bat pentru asta.

Când ajunse într-un loc sigur, Tom cercetă două ace mari care erau înfipite în reverul hainei și aveau ață băgată în ele – un ac avea ață albă, iar celălalt neagră. Spuse:

– N-ar fi observat niciodată dacă nu era Sid. Fir-ar să fie! Uneori îl coase cu alb, iar alteori îl coase cu negru. Aș vrea să se hotărască odată la una sau la alta – nu pot să le țin socoteala. Dar jur că o să-l cotonogesc pe Sid pentru asta! Îl învăț eu minte!

Nu era Băiatul Model al satului. Îl cunoștea însă foarte bine pe băiatul model – și îl detesta.

În două minute, sau chiar mai puțin, uită de toate necazurile. Nu pentru că necazurile lui erau cu ceva mai puțin apăsătoare și amare pentru el decât erau cele ale unui bărbat pentru un bărbat, ci pentru că o preocupare nouă și puternică le-a învins și i le-a alungat din minte pe moment – la fel cum nenorocirile bărbaților sunt uitate în emoția noilor aventuri. Această nouă preocupare era o noutate apreciată în arta fluieratului, pe care și-o însușise de la un negru și se chinuia să repete netulburat. Consta într-un ciripit ciudat ca de pasăre, un soi de tril plăcut, produs atingând cerul gurii cu limba la intervale scurte în timpul melodiei – cititorul își aduce probabil aminte cum se face, dacă a fost vreodată băiat. Sârguința și atenția l-au ajutat îndată să-i deprindă meșteșugul și mergea pe stradă cu armonie pe buze și recunoștință în suflet. Se simțea cam ca un astronom care a descoperit o nouă planetă – fără îndoială, în privința plăcerii

puternice, profunde, pure, avantajul era de partea băiatului, nu a astronomului.

Serile de vară erau lungi. Încă nu era întuneric. Tom își încetă brusc fluieratul. În fața lui se afla un străin – un băiat puțin mai mare decât el. Un nou-venit de orice vârstă sau de orice sex era o curiozitate impresionantă în

bietul târgușor sărăcăcios care era St. Petersburg. Băiatul acesta era bine îmbrăcat, prea bine îmbrăcat pentru o zi lucrătoare. Asta era de-a dreptul uluitor. Bereta lui era delicată, vestonul din stofă albastră cu mulți nasturi era nou și elegant, la fel erau și pantalonii. A avea pantofi în picioare – și era abia vineri. Purta chiar și cravată, o bucată colorată de panglică. A avea un aer urbanizat care îl rodea în măruntaie pe Tom. Cu cât Tom se uita mai mult la minunăția impunătoare, cu atât strâmba mai tare din nas la gâturile acestuia, și cu atât i se părea că hainele lui deveneau tot mai ponsite. Niciunul dintre băieți nu vorbea. Dacă se mișca unul, se mișca și celălalt – dar numai într-o parte, în cerc; stăteau tot timpul față în față și ochi în ochi. În sfârșit Tom spuse:

- Pot să te bat!
- Aș vrea să te văd cum încerci.
- Ei bine, pot s-o fac.
- Ba nu poți, de altfel.
- Ba pot.
- Ba nu poți.
- Pot.
- Nu poți.
- Ba da!
- Ba nu!

O tăcere stânjenitoare. Apoi Tom spuse:– Cum te cheamă?

- Poate nu-i treaba ta.
- Ei bine, eu zic c-o să *fac* să fie treaba mea.
- Păi de ce nu faci?
- Dacă zici mult, o să fac.
- Mult, mult, *mult*. Poftim!

– A, te crezi tare deștept, *nu*? Aș putea să te bat cu o mână legată la spate, de-aș vrea.

– Păi de ce n-o *faci*? Doar *spui* că poți s-o faci.

– Păi o s-o *fac*, dacă mă enervez.

– A, da – am văzut familii întregi cu aceeași problemă.

– Deșteptule! Te crezi *grozav*, nu-i așa? O, ce pălărie!

– Dacă nu-ți place pălăria, asta e. Te provoc să o dai jos – și oricine îndrăznește e un prost.

– Ești un mincinos!

– Și tu la fel.

– Ești un mincinos certăreț și nu ai îndrăzni să primești provocarea.

– O... du-te și te plimbă!”

– Auzi... dacă mai continui cu obrăznicia ta, iau o piatră și ți-o arunc în cap.

– O, *bineînțeles* că așa o să faci.

– Păi o s-o *fac*.

– Păi de ce n-o *faci* atunci? De ce tot *spui* că o s-o faci? De ce n-o *faci*? Pentru că ți-e frică.

– *Nu* mi-e frică.

– Ba îți e.

– Nu mi-e.

– Ba îți e.

Altă pauză și alte priviri și mișcări furișe unul în jurul celuilalt. Îndată ajunseră umăr lângă umăr. Tom spuse:

– Dispari de aici!

– Pleacă tu!

– Nu vreau.

– Nici eu nu vreau.

Stăteau astfel, fiecare cu un picior așezat în unghi ca proptea și amândoi împingând cu forță și încruntându-se unul la altul cu ură. Dar niciunul nu putea să obțină un avantaj. După ce se chinuiră până se încălziră și se înroșiră la față, fiecare își slăbi încordarea, cu băgare de seamă, iar Tom spuse:

– Ești un laș și un înfumurat. Te spun lui frate-meu mai mare, iar el poate să te bată numai cu degetul mic și o să-l și pun s-o facă.

– Ce-mi pasă mie de fratele tău mai mare? Eu am un frate care e mai mare decât el – și mai mult, poate să îl și arunce peste gardul acela.

(Ambii frați erau imaginari.)

– Asta-i o minciună.

– Dacă *tu* spui asta nu înseamnă că e așa.

Tom trase în praf o linie cu degetul mare de la picior și spuse:

– Te provoc să calci peste asta și te bat până n-o să mai poți să stai în picioare. Cine primește o provocare e un prost.

Băiatul cel nou călcă imediat peste linie și zise:

– Ai zis că o faci, acum să te vedem cum o faci.

– Nu mă zori acum; mai bine ai avea grijă.

– Păi, ai *zis* că o faci – de ce nu o faci?

– Pe legea mea! *O voi face* și pentru doi bani.

Băiatul cel nou scoase din buzunar două monede mari de cupru și le întinse în bătaie de joc. Tom le aruncă pe jos. Într-o clipă amândoi băieții se rostogoleau și se trânteau pe pământ, agățați unul de altul ca niște pisici; și timp de un minut se traseră și se apucară de păr și haine, își dădură lovituri și zgârieturi pe nas și se acoperiră